

Kararlılık ve Cesaret!

Sabrettim biriktirdiklerimi haykırmamak için... Bekledim... Aslında sayfalar dolusu karaladım durdum... Ama bir kez bile okumadan, sildim attım hepsini... Sebeplerim vardı çünkü... Öncelikle öfkeyle yazdıklarım, paylaşılabilir ölçüde demlenmiş şeyler olmayabilirdi. Akliselimden uzaklaştığımı düşündüm. Kontrolten çıkmış gibi hissettim kendimi. Öfkem mantığımı gölgeliyordu ve bunu dizginleyememekten korktum. "Beklemelisin" dedim kendi kendime. Düşüncelerini paylaşmadan önce yüreğinin ateşi biraz küllensin, ruhundaki hüznün dibe çöksün azar azar, zihnindeki bulutlar dağılsın... Bekle... Sakinleş... Öyle yazarsın... Ayrıca herkesin yazdığı bir zamanda yazacağıma, herkesin unuttuğu zamanda hatırlatmak, daha makbul değil miydi? Biz zaten unutma konusunda ihtisas yapmış bir millettik... Zaten hep yaptığımız gibi bunu da kısa sürede unutacaktık... Küllenmeye yüz tutarken hatırlatmak, en doğrusu olacaktı...

Ama maalesef, hatırlatan ben olmadım. Terör laneti tekrar gösterdi kendini... Unutkan bir halk olduğumuzu iyi bilenler, unutmamızı istemedi. Yine yüreğimizin orta yerine düştü ateş...

Yazmak için beklemenin büyük bir talihsizlik olduğunu anladım... Soğukkanlı kalmak adına girdiğim bekleyiş, daha beter bir girdabin içine sokmuştu düşüncelerimi. Hem de yürek cayır cayır yanarken...

Gece yarısı geçebildim bilgisayarın başına... Bu okuduğunuz satırlar, zihnimde akıp duran ırmağın kıyıya vuran kısmı yalnızca. Biriktirdiklerimden süzdüklerim... Size aktarabildiklerim, gün ışığını benimle birlikte görebilen kelimeler...

Amacım, hamaset yüklü cümleler

kurup, bol acılı söylemler atmak değil! Yalnızca bir asteğmen kadar askeri bilgiye sahipken, aklımca üst düzey stratejiler üretip, savaş sanatının incelikleri üzerine yorumlar yapmak hiç değil. Vatandaşın seven, bölünmez bütünlüğünü savunan ve bağımsızlık ateşiyle yanan biri olarak aradığım şey, sadece kararlılık ve cesaret!.. Çözümün burada yattığını biliyorum çünkü... Siyaseten alınacak kararlı çözümlerin cesaretle uygulanabilmesiyle sonuç geleceğini biliyorum. Sonuç istiyorum ben artık... Yoruldum belirsiz bekleyişlerden... Her sonuç mutluluk getiremeyebilir. Kabul... Ama mutlu bir son gelecekse eğer, bunun ancak kararlılıkla alınan tedbirlerin cesaretle uygulanmasıyla elde edilebileceğini düşünüyorum.

Soğukkanlılık... Akliselim... Mantık... Zamanlama... Hepsini tamam! Ama iki şey eksik kalırsa hiç biri işe yaramıyor... Kararlılık ve cesaret!..

"Coğrafya çok karışık"... "Etraf mayın döşeli"... "Terörü dış mihraklar besliyor..." Olabilir. 88 yıl önce şartlar daha mı iyiydi? Neyimiz vardı bugün olmayan?.. Kararlılık ve cesaret!..

"Sınırlar kapatılmalı"... "Hava saldırısı yapılmalı"... "Dağlar yerle bir edilmeli..." Ordumuz zaten en doğrusunu biliyor. Ama işte iki şey lazım... Kararlılık ve cesaret!..

"Girmemizi istiyorlar"... "Hayır, hayır

korkuyorlar"... "İstemiyor süsü verip bataklığa çekiyorlar..." Ne düşünürlerse düşünsünler. Yeter ki iki şey eksik olmasın... Kararlılık ve cesaret!..

Girelim ya da girmeyelim... Duralım ya da vuralım... Masada ya da meydanda... Çözüm neredeyse biz oradayız. Ama iki şey yoksa hepsi nafi... Kararlılık ve cesaret!

Eğiterek... Öğreterek... Gerektiğinde savaşarak... Asıl stratejiniz ne olursa olsun. Temel strateji değişmez... Kararlılık ve cesaret!..

"Teröre yeter" deyip, lanet okumak da anlamını yitirdi artık... Hangi ideoloji, hangi doktrin, hangi düşünce akımı açıklayabilir ki masum kanı dökmenin gerekçesini? Hain pusularla mı gelecek zafer? Dağlarda mı çözülecek sorunlar? Bu sorular bile boş artık... İki şey gerek bize... Irkların kardeşçe yaşadığı, fırsatların eşit sunulduğu, tam bağımsızlığın hüküm sürdüğü, bütünlüğüne zerre kadar zeval düşmeyen, barış ve refah dolu topraklar için... Sadece iki şey... Kararlılık ve cesaret!..

